Bài Học 3 *13 – 19 Tháng 7*

Những Cuộc Tranh Cãi

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Mác 2:1–3:6, Mi-chê 6:6–8, 1 Sa-mu-ên 21:1–6, Mác 3:20–35, Lu-ca 12:53, Lu-ca 14:26.*

CÂU GỐC: "Đoạn, Ngài lại phán: 'Vì loài người mà lập ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng nên loài người. Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát' "*(Mác 2:27,28).*

Mác 2:1–3:6 có năm câu chuyện cho thấy lời dạy của Đức Chúa Giê-su tương phản với lời dạy của các nhà lãnh đạo tôn giáo. Các câu chuyện được ghi lại theo một khuôn mẫu giống nhau mà trong đó mỗi câu chuyện kế tiếp liên kết với câu chuyện trước đó thông qua một chủ đề tương tự. Câu chuyện cuối cùng xoay quanh và kết nối lại với câu chuyện đầu tiên.

Mỗi câu chuyện này cho thấy các khía cạnh về Đức Chúa Giê-su là ai, như đã được tỏ bày qua những câu nói trong Mác 2:10, 17, 20, 28. Các bài học ngày Thứ Nhất, Thứ Hai và Thứ Ba sẽ đi sâu hơn vào ý nghĩa của những câu chuyện này và những lời phán của Đấng Christ trong chúng.

Mác 3:20–35 là đề tài nghiên cứu trong bài học ngày Thứ Tư và Thứ Năm.

Những gì chúng ta sẽ thấy cũng là một ví dụ về một lối viết mà tác giả Phúc âm Mác dùng. Ông dùng hai câu chuyện bọc ngoài của một chủ đề 'kẹp ở giữa'. Kiểu tường thuật này xuất hiện ít nhất sáu lần trong Mác. Trong mỗi trường hợp tập trung vào một số khía cạnh quan trọng về bản chất của Đức Chúa Giê-su và vai trò của Ngài là Đấng Mê-si, hay bản chất của môn đồ là gì.

Tuần này, chúng ta sẽ đọc một số câu chuyện về Đức Chúa Giê-su và xem chúng ta có thể học được gì từ những câu chuyện đó.

Thứ Nhất *14 Tháng 7*

Chữa Người Bị Bại

ĐỌC Mác 2:1-12. Người bị bại trông mong gì khi được mang đến trước mặt Chúa, và anh ta nhận được gì?

Người đàn ông này bị bại; bốn người bạn của anh ta phải tìm cách mang anh ta đến trước mặt Đức Chúa Giê-su. Sau khi họ gỡ mái nhà và thòng dây mang chiếc giường của anh ta xuống ngay trước mặt Đức Chúa Giê-su. Mác 2:5 nói rằng Đức Chúa Giê-su thấy đức tin của họ. Đức tin không phải là vật thể, làm sao mà thấy được? Giống như tình yêu thương, đức tin thấy được qua hành động. Trong câu chuyện này đức tin đã thể hiện tỏ tường qua sự kiên trì của các người bạn.

Rất rõ ràng là người đàn ông này có nhu cầu về thể chất. Tuy nhiên, khi anh ta đến trước mặt Đức Chúa Giê-su, những lời đầu tiên Chúa nói là nói đến sự tha tội. Người đàn ông không nói một lời nào trong suốt câu chuyện. Thay vào đó, chính các nhà lãnh đạo tôn giáo phản đối (trong tâm trí họ) những gì Đức Chúa Giê-su vừa nói. Họ cho rằng lời Ngài là phạm thượng, xúc phạm đến Đức Chúa Trời và dám giành lấy những đặc quyền chỉ thuộc về Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Giê-su đáp lại những người phản đối bằng chính lập trường của họ bằng cách sử dụng một lối lập luận điển hình của các nhà thông giáo Do Thái gọi là "từ việc nhỏ sang việc lớn". Nói rằng tội lỗi của một người đã được tha là một chuyện; làm cho một người bị liệt đi lại được thực sự là một chuyện khác. Nếu Đức Chúa Giê-su có thể khiến người ta bước đi nhờ quyền năng của Đức Chúa Trời, thì lời tuyên bố tha tội của Ngài được khẳng định.

ĐỌC Mi-chê 6:6–8. Phần Kinh Thánh này giải thích điều gì đang xảy ra giữa Đức Chúa Giê-su và các nhà lãnh đạo tôn giáo?

Các nhà lãnh đạo tôn giáo này đã đánh mất điều thực sự quan trọng: công bình, lòng thương xót và bước đi khiêm nhường trước mặt Chúa. Bị ám ảnh bởi việc bảo vệ sự hiểu biết của mình về Đức Chúa Trời, họ đã mù quáng trước hoạt động của Đức Chúa Trời ngay trước mắt họ. Không có gì cho thấy rằng những người đàn ông đã thay đổi suy nghĩ của họ về Đức Chúa Giê-su, mặc dù Ngài đã đưa ra cho họ quá đủ bằng chứng để biết rằng Chúa Giê-su là Đấng đến từ Đức Chúa Trời: không chỉ bằng cách cho họ biết rằng Ngài có thể đọc được suy nghĩ của họ (không phải là một việc đơn giản), mà còn bằng cách chữa lành người bại liệt trước sự hiện diện của họ theo cách mà họ không thể phủ nhận.

Làm thế nào chúng ta có thể cẩn thận để tránh rơi vào cái bẫy giống như những người này đã rơi vào: bị ám ảnh bởi các hình thức tôn giáo đến nỗi đánh mất điều thực sự quan trọng trong tôn giáo chân chính *(xin xem Gia-cơ 1:27)***?**

Thứ Hai *15 Tháng 7*

Chúa Gọi Lê-vi Và Sự Kiêng Ăn

ĐỌC Mác 2:13-22. Lê-vi con của A-phê là ai, và tại sao có sự chống đối việc chọn người làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su?

Những người thâu thuế vào thời Đức Chúa Giê-su là công chức dưới quyền chính quyền địa phương hoặc chính quyền La Mã. Người Do Thái ở Giu-đê không thích họ vì họ thường đòi nhiều hơn mức thuế chính phủ yêu cầu, và họ trở nên giàu có trên mồ hôi nước mắt của đồng hương mình. Một bài bình luận của người Do Thái về luật tôn giáo, tiểu luận *Mishnah Tohoroth*, nói: "Nếu những người thâu thuế vào một nhà nào [tất cả những gì ở bên trong nhà ấy] sẽ trở nên ô uế. . . ."

Vì vậy, không có gì đáng ngạc nhiên khi các thầy thông giáo đặt câu hỏi một cách trách móc: "Tại sao Ngài lại ăn uống với những người thâu thuế và những kẻ tội lỗi?"

Đức Chúa Giê-su trả lời câu hỏi của họ như thế nào? Chúa không chối việc ấy. Thay vào đó, Ngài lật ngược tình thế, cho thấy rằng những người bị bệnh chứ không phải những người khỏe mạnh cần có bác sĩ. Do đó, Ngài đã tự xưng là thầy thuốc của căn bệnh thuộc linh, người có thể chữa lành tâm hồn mắc căn bệnh tội lỗi. Và không phải thầy thuốc cần đi đến nơi có bệnh nhân sao?

Mác 2:18–22 đưa ra một chủ đề mới. Đây là câu chuyện chính, là trung tâm của năm câu chuyện mang lại sự tranh cãi. Phần đầu của câu chuyện kể về một bữa tiệc do Lê-vi thiết đãi, câu chuyện tiếp theo xoay quanh câu hỏi về việc kiêng ăn. Nó bao gồm một câu hỏi tại sao các môn đệ của Đức Chúa Giê-su không kiêng ăn khi các môn đồ của Giăng Báp-tít và của người Pha-ri-si lại kiêng ăn. Đức Chúa Giê-su trả lời bằng một ngụ ngôn, trong đó Ngài so sánh sự hiện diện của Ngài như là chàng rể của một tiệc cưới. Sẽ là một đám cưới cực rất kỳ quặc nếu tất cả khách mời đều nhịn ăn khi chàng rể có mặt với họ. Nhưng Đức Chúa Giê-su đã báo trước một ngày chàng rể sẽ bị đem đi, ám chỉ đến thập giá. Lúc đó sẽ có nhiều thời gian để kiêng ăn.

Sau đó Đức Chúa Giê-su tiếp tục bằng hai minh họa làm nổi bật sự tương phản giữa lời dạy của Ngài và lời dạy của các nhà lãnh đạo tôn giáo—vải mới trên áo cũ và rượu mới đựng trong bầu da cũ. Các thí dụ của Ngài thật thú vị để đối chiếu sự giảng dạy của Đấng Christ và của các nhà lãnh đạo tôn giáo. Nó cho thấy cách am hiểu và giảng dạy của các thầy dạy đạo đã trở nên suy đồi đến mức nào. Ngay cả tôn giáo chân chính cũng có thể bị biến thành bóng tối nếu người ta không cẩn thận.

Ngày nay ai có thể bị coi là những người thâu thuế như trong thời Đức Chúa Giê-su? Làm thế nào để chúng ta điều chỉnh sự suy nghĩ của mình về họ?

Thứ Ba *16 Tháng 7*

Chúa Của Ngày Sa-Bát

Trong Mác 2:23, 24, người Pha-ri-si buộc tội các môn đồ của Chúa đã vi phạm ngày Sa-bát. Theo truyền thống của người Do Thái, có 39 hình thức sinh hoạt bị ngăn cấm trong ngày Sa-bát, mà theo sự suy nghĩ của các người Pha-ri-si, trong đó có hành động mà các môn đồ Chúa đã làm.

ĐỌC Mác 2:23-28. Khi bị các người Pha-ri-si buộc tội, Đức Chúa Giê-su đã đáp lại thế nào?

_____

_____

Đức Chúa Giê-su đáp lại bằng câu chuyện Đa-vít ăn bánh thánh *(1 Sa-mu-ên 21:1–6)*. Bánh trần thiết được cất đi vào ngày Sa-bát; vì vậy, cuộc hành trình của Đa-vít có thể là một cuộc trốn thoát khẩn cấp vào ngày Sa-bát. Đức Chúa Giê-su lập luận rằng nếu Đa-vít và những người của ông được phép ăn bánh trần thiết, thì các môn đồ của Ngài được phép bứt bông lúa mì và ăn hạt lúa.

Đức Chúa Giê-su còn chỉ ra rằng ngày Sa-bát được lập ra vì lợi ích của nhân loại chứ không phải ngược lại, và cơ sở cho lời tuyên bố của Ngài là chính Ngài là Chúa của ngày Sa-bát.

ĐỌC Mác 3:1–6. Câu chuyện này cho thấy thế nào về quan điểm của Đức Chúa Giê-su rằng ngày Sa-bát được lập ra cho nhân loại?

_____

_____

Một lần nữa Đức Chúa Giê-su phải đối mặt với sự tranh cãi với các nhà lãnh đạo tôn giáo về ngày Sa-bát. (Tuy nhiên, hãy lưu ý rằng sự tranh cãi không bao giờ xoay quanh ngày Sa-bát.) Các nhà lãnh đạo tôn giáo muốn buộc tội Đức Chúa Giê-su nếu Ngài chữa bệnh trong ngày Sa-bát. Đức Chúa Giê-su không né tránh việc đối đầu với họ. Ngài đặt ra sự tương phản giữa làm điều tốt và làm điều ác, cứu người hay giết người. Câu trả lời cho câu hỏi của Ngài rất rõ ràng; làm điều tốt và cứu người là những việc làm thích hợp trong ngày Sa-bát.

Đức Chúa Giê-su cứ xúc tiến việc chữa lành cho người đàn ông mắc bệnh teo tay, điều này khiến những kẻ chống đối Ngài tức giận, những người này ngay lập tức bắt đầu lên kế hoạch tiêu diệt Ngài. Điều trớ trêu của câu chuyện là những người tìm cách bắt tội Đức Chúa Giê-su vi phạm ngày Sa-bát, lại chính họ đã vi phạm ngày Sa-bát bằng cách âm mưu giết Ngài ngay trong ngày hôm đó.

Bạn có thể rút ra những nguyên tắc nào về việc giữ ngày Sa-bát từ những câu chuyện này và những thách thức mà chúng ta gặp phải trong thời hiện đại trong việc giữ ngày Sa-bát?

Thứ Tư *17 Tháng 7*

Câu Chuyện Theo Lối "Kẹp Giữa": PHẦN 1

ĐỌC Mác 3:20-35. Trong các câu này, bạn có thấy sự liên kết giữa hai câu chuyện này?

Phần Kinh Thánh này là câu chuyện viết theo lối "Kẹp Giữa" đầu tiên trong sách Mác. Đó là một câu chuyện xảy ra nhưng rồi nó bị ngưng lại vì một câu chuyện khác xảy ra, rồi sau đó câu chuyện trước được tiếp tục và chấm dứt.

Câu chuyện bọc ngoài là về các thân nhân của Đức Chúa Giê-su chuẩn bị để cầm giữ Ngài bởi vì họ nghĩ là Ngài đã "mất trí khôn" *(Mác 3:21)*. Câu chuyện phần trong là về các thầy thông giáo từ thành Giê-ru-sa-lem xuống và cáo buộc rằng quyền chữa bệnh của Đức Chúa Giê-su là đến từ ma quỉ. (Phần nghiên cứu hôm nay tập trung vào câu chuyện bên trong trong Mác 3:22-30). Đức Chúa Giê-su trả lời họ bằng một câu hỏi, "Sao quỉ Sa-tan đuổi được quỉ Sa-tan?" Thật vô lý khi lại cho là Sa-tan (ý họ ám chỉ Chúa) lại làm việc chống đối chính Sa-tan. Và Chúa tiếp tục nói về một nhà, một nước, và chính Sa-tan lại có sự phân rẽ chống lại chính mình thì làm sao có sự thành công được. Và rồi Chúa quay ngược lại và nói với họ rằng, nếu muốn cướp của nhà một người mạnh sức thì trước hết phải trói người ấy rồi mới cướp được. Trong thí dụ này, Đức Chúa Giê-su muốn họ thấy Ngài là kẻ trộm muốn vào nhà của Sa-tan, thì Ngài phải trói bắt hoàng tử của bóng tối ấy trước khi Ngài có thể cứu để trả tự do cho những kẻ mà nó đang cầm giữ.

ĐỌC Mác 3:28-30. Tội không tha thứ được là tội gì, và điều ấy có nghĩa gì?

Tội không thể tha thứ được là tội phạm cùng Đức Thánh Linh, khi cho rằng những việc làm của Thánh Linh là việc làm của ma quỉ. Lưu ý trong Mác 3:30, lý do mà Đức Chúa Giê-su nói lên những lời trong Mác 3:28, 29 là bởi vì các thầy thông giáo cho rằng Ngài bị quỉ ám, trong khi thật sự Ngài có quyền năng bởi Đức Thánh Linh. Nếu bạn gọi công việc của Đức Thánh Linh là hoạt động của ma quỉ thì bạn sẽ không lắng nghe tiếng nói của Đức Thánh Linh, bởi vì không một ai trong lối suy nghĩ đúng lại muốn đi theo sự hướng dẫn của ma quỉ.

Tại sao sự sợ hãi và ưu tư rằng bạn có thể phạm tội "không tha thứ được" cho thấy rằng bạn đã không phạm tội ấy? Vì sao nỗi sợ ấy, chính nó là bằng chứng bạn chưa phạm tội đó?

Thứ Năm *18 Tháng 7*

Câu Chuyện Theo Lối "Kẹp Giữa": PHẦN 2

ĐỌC Mác 3:20, 21. Kinh nghiệm nào đã khiến gia đình Đức Chúa Giê-su coi Ngài là mất trí?

Bị cho là mất trí là một điều nghiêm trọng. Thông thường, điều này xuất phát từ trải nghiệm khi một người là mối đe dọa cho sự an toàn của chính họ. Gia đình Đức Chúa Giê-su cảm thấy như vậy về Ngài, vì Ngài quá bận rộn đến nỗi không dành thời gian để ăn. Họ quyết định phải kiểm soát Ngài, và đó là lúc câu chuyện bọc ngoài của phần kẹp giữa kết thúc, bị gián đoạn bởi câu chuyện bên trong về việc các thầy thông giáo buộc tội Đức Chúa Giê-su thông đồng với ma quỷ.

Có một sự song song kỳ lạ giữa câu chuyện bọc ngoài và phần trong của câu chuyện Kẹp Giữa này. Gia đình của Đức Chúa Giê-su dường như có cùng quan điểm về Ngài giống như quan điểm của các thầy thông giáo. Gia đình nói Ngài bị mất trí. Các thầy thông giáo nói rằng Ngài liên minh với ma quỷ.

ĐỌC Mác 3:31–35. Gia đình Đức Chúa Giê-su muốn gì và Ngài đã phản ứng thế nào?

Cảnh tượng này có vẻ kỳ lạ. Nếu mẹ bạn hoặc những người khác trong gia đình đến thăm bạn, bạn có nên gặp họ không? Vấn đề là gia đình Đức Chúa Giê-su lúc bấy giờ không hòa cùng một điệu với ý muốn của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su đã nhận ra sự thật đó và trong phần Kinh Thánh này, Ngài tái định nghĩa hai chữ gia đình. Những ai làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời là anh chị em và mẹ của Ngài. Ngài là Con Đức Chúa Trời, và những ai tuân theo ý muốn của Đức Chúa Trời sẽ trở thành gia đình của Ngài.

Hai câu chuyện trong câu chuyện theo lối Kẹp Giữa này của Mác cũng chứa đựng một sự trớ trêu sâu đậm. Trong câu chuyện phần trong, Đức Chúa Giê-su nói rằng một ngôi nhà tự chia rẽ thì không thể đứng vững được. Thoạt nhìn, có vẻ như trong câu chuyện bọc ngoài, chính ngôi nhà của Đức Chúa Giê-su, gia đình của Ngài, đang tự chia rẽ! Nhưng Chúa đã giải quyết câu hỏi hóc búa này bằng cách xác định lại gia đình. Gia đình thực sự của Ngài là những người cùng với Ngài làm theo ý muốn Đức Chúa Trời *(xem Lu-ca 12:53, Lu-ca 14:26)*.

Trong suốt lịch sử, biết bao lần những người tin Chúa đã thấy mình bị xa lánh khỏi chính người thân của mình. Đó là một trải nghiệm khó khăn. Đoạn Kinh Thánh này trong Mác tiết lộ rằng Đức Chúa Giê-su đã trải qua sự khó khăn tương tự. Ngài hiểu hoàn cảnh ấy như thế nào và Ngài có thể an ủi những người thường xuyên cảm thấy sự cô lập đau đớn này.

Thứ Sáu *19 Tháng 7*

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Xin đọc chương "Lê-vi -Ma-thi-ơ" tr. 272-280 và "Ngày Sa-bát" tr. 281-289 trong sách *The Desire of Ages* của Ellen G. White.

"Khi được hỏi: 'Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bệnh hay không?' Đức Chúa Giê-su trả lời: 'Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các ngươi có một con chiên, nếu đương ngày Sa-bát, bị té xuống hầm, thì há không kéo nó lên sao? Huống chi người ta trọng hơn con chiên là dường nào! Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm việc lành.' Ma-thi-ơ 12:10–12.

"Những kẻ do thám không dám trả lời Đấng Christ trước đám đông vì sợ gặp khó khăn. Họ biết rằng Ngài đã nói sự thật. Thay vì vi phạm truyền thống của mình, họ để một con người cứ phải gánh chịu khổ đau, trong khi họ sẽ cứu một con thú vì sự mất mát tài sản đối với chủ nhân con vật nếu không cứu nó. Vì vậy, người ta quan tâm đến một con vật nhiều hơn con người, là loài đã được tạo dựng theo hình ảnh Thiên Chúa. Điều này là một minh họa về hoạt động của mọi tôn giáo giả. Chúng bắt nguồn từ mong muốn của con người muốn tôn mình lên cao hơn Đức Chúa Trời, nhưng chúng lại khiến con người bị hạ thấp xuống dưới loài vật. Mọi tôn giáo nào gây chiến chống lại quyền tối thượng của Đức Chúa Trời, đều tước đoạt sự vinh quang vốn có của con người, khi họ được sáng tạo và đó là sự vinh quang mà họ sẽ được phục hồi trong Đấng Christ. Mọi tôn giáo sai lầm đều dạy các tín đồ của mình xem thường những nhu cầu, nỗi đau khổ và nhân quyền của con người. Phúc âm đặt nhân loại ở một giá cao, vì đó là giá phải trả bằng huyết của Đấng Christ, và nó dạy về sự quan tâm dịu dàng đối với những nhu cầu và nỗi đau khổ của con người. Chúa phán: 'Ta sẽ làm cho loài người hiếm hơn vàng quí, thật ta sẽ làm cho loài người hiếm có hơn vàng ròng xứ Ô-phia.' Ê-sai 13:12."—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 286, 287.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. **Những chiến lược hoặc thực hành nào giúp bạn và hội thánh địa phương của bạn luôn nhạy cảm với những người đau khổ âm thầm như người bại trong Mác 2?**
2. **Hãy nghĩ xem các nhà lãnh đạo tôn giáo, những người chối bỏ Đức Chúa Giê-su, đã trở nên mù quáng như thế nào trước sự hận thù, truyền thống, giáo điều và tôn giáo nói chung, đến nỗi ngay cả những phép lạ của Ngài, đáng lẽ phải mở rộng tâm trí họ cho Ngài, lại không làm được. Làm thế nào chúng ta với tư cách là một dân sự của Chúa có thể cẩn thận để chúng ta không phạm điều tương tự?**
3. **Làm thế nào hội thánh địa phương của bạn có thể trở thành "gia đình" cho những người mà gia đình ruột thịt của họ có thể đã từ chối họ vì đức tin của họ?**
4. **Hãy tập trung nhiều hơn vào câu hỏi "tội không tha thứ được". Trong lớp, hãy thảo luận ý nghĩa của nó và làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn không phạm phải nó.**